

Internationalistische communistische unie (trotskistisch)

Kapitalisme is oorlog, het moet omvergeworpen worden!

Er woedt oorlog in Iran en Libanon. Deze oorlog treft de monarchieën in de Golf en dreigt Irak en Syrië opnieuw in brand te steken. In Palestina is de situatie al bijna drie jaar verslechterd en heeft de oorlog Gaza tot een puinhoop gereduceerd. De oorlog teistert Oekraïne al meer dan vier jaar. Sinds 2019 verwoest de oorlog Somalië en ook Soedan. In de Sahel en Congo is de oorlog vrijwel permanent, en dat al zo lang dat het moeilijk is om te bepalen wanneer deze precies is begonnen.

De geur van kruit en dood doordringt de atmosfeer van de planeet. Door Iran aan te vallen storten de leiders van het imperialisme, Trump, Netanyahu en de kleinere haaien die hen volgen, ons in de Derde Wereldoorlog.

Oorlog is, meer dan ooit, de normale gang van zaken binnen het kapitalisme. Al decennialang strijden de Verenigde Staten, de Europese landen, China, Rusland en hun bondgenoten om grondstoffen, markten en invloedssferen. De enen om het leeuwendeel te behouden, de anderen om toegang te krijgen tot de trog. Elke crisis, elk lokaal conflict is een kans om de tegenstanders te verzwakken. Economische sancties, cyberaanvallen, politieke inmenging en proxy-oorlogen zijn de voorbode van een grotere confrontatie.

Wat de Verenigde Staten Iran verwijten, is niet zijn obscurantisme

of zijn dictatuur, maar het feit dat dit regime hen trotseert. Ze geven niets om het lot van de Iraniërs, net zomin als dat van de Palestijnen. Maar ze gebruiken de o zo moedige strijd van de Iraniërs tegen het regime van de mollahs om hun eigen belangen te bevorderen.

De Verenigde Staten willen een regime in Iran dat volledig onder hun controle staat. Hetzelfde geldt voor Cuba, dat ze momenteel uithongeren. Hetzelfde geldt voor Venezuela, waar president Maduro is ontvoerd en wegkwijnt in een gevangenis in New York. Hetzelfde geldt voor Latijns-Amerika en Groenland. Ook wilden ze het Oekraïense regime in hun zak steken, en dat heeft geleid tot de oorlog met Rusland.

De oorlog tegen Iran is ook een indirecte aanval op China, dat in zijn olievoorziening wordt bedreigd. Het maakt deel uit van de strijd die het Amerikaanse imperialisme voert om zijn belangrijkste concurrent in bedwang te houden en de baas van de wereld te blijven. En dit conflict is

slechts een stap in die richting.

Officieel zijn de Europese grootmachten niet in oorlog met Iran. Maar Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië en Duitsland bieden de VS en Israël diplomatieke, logistieke en zelfs beperkte militaire steun bij de aanval op Iran. Enerzijds hebben de Europese leiders hun oog laten vallen op de markten van de oliemonarchieën. Aan de andere kant vrezen ze de economische en politieke gevolgen van een voortzetting van de oorlog.

Maar ook al zijn ze verzwakt door hun verdeeldheid, ook al hebben ze niet dezelfde belangen als de Amerikaanse leiders, ze zijn net zo cynisch en toegewijd aan hun kapitalistische klasse. Net zoals de Oekraïense leiders, aangespoord door Europa en de VS, hun volk in een oorlog tegen Rusland hebben meegesleept, zo zouden de Europese leiders morgen hun bevolking kunnen meeslepen in de oorlog tussen de VS en China.

De kapitalisten veranderen de hele planeet in een slagveld. Het is waanzin, een misdaad tegen de hele mensheid!

De rijke landen zouden hun technische vooruitgang en kennis kunnen gebruiken om de levensomstandigheden te verbeteren van de volkeren die overal bijdragen aan hun welvaart. Ze zouden de armste landen de kans kunnen bieden zich te ontwikkelen. Ze zouden de opwarming van de aarde kunnen bes-

trijden en nog veel meer kunnen bereiken. Maar ze gebruiken hun macht om arbeiders en volkeren te onderwerpen en uit te buiten, waarbij ze hen vaak zelfs het allernoodzakelijkste ontzeggen en hen zelfs hun waardigheid ontnemen.

Laten we dus, als we fanatici en tirannen aan de kaak stellen, beginnen met het aan de kaak stellen van de fanatici van de winst, de zinloze verrijking en de macht die zich bij ons bevinden, in de kapitalistische bolwerken!

Wij, als werkers, hebben er

niets bij te winnen als onze kinderen elkaar afslachten om de controle over een oliepijpleiding of een strategische markt. De vijand bevindt zich in ons eigen land. Hij zit in die raden van bestuur die speculeren op conflicten en de benzineprijs verhogen. Hij staat aan het hoofd van de regering die F-35's koopt in plaats van artsen op te leiden en leraren aan te werven. Hij staat aan het hoofd van het leger dat onze jeugd voorbereidt om zich op te offeren op het altaar van de kapitalistische wins-

ten.

De enige oorlog die we moeten voeren, is diegene die de bende uitbuiters en oorlogszuchtigen die ons besturen, onschadelijk maakt. Werkers van België, Europa, de Verenigde Staten en elders, laten we ons over de grenzen heen verenigen om deze bende omver te werpen!

Geschreven op 15 maart, op basis van het hoofdartikel van Lutte Ouvrière Frankrijk

In de bedrijven

De Lijn en TEC, dezelfde strijd

De vakbonden van De Lijn hebben opgeroepen tot roulerende stakingen per provincie van 16 tot 20 maart. Deze acties troffen achtereenvolgens West-Vlaanderen, de provincie Antwerpen, Vlaams-Brabant, Limburg en Oost-Vlaanderen, wat volgens de directie van De Lijn leidde tot een vermindering van de dienstverlening met 30 tot 50 %.

De syndicale leidingen zijn door de vorige Vlaamse regering om de tuin geleid. Die had hun steun gekregen voor een bezuinigingsplan van 11 miljoen euro in ruil voor beloften over investeringen. Maar de huidige regering komt nu met een nieuw bezuinigingsplan van 5,5 miljoen, dat nog meer flexibiliteit van de chauffeurs zou eisen en het schrappen van lijnen voor de gebruikers, vooral in wat ze als "plattelandsgemeenten" voorstellen.

Dit plan lijkt in alles op het

plan van de directie van de Waalse busmaatschappij TEC, waartegen de chauffeurs begin februari een week lang hebben gestaakt.

De regeringen voeren hetzelfde bezuinigingsbeleid, de bazen leggen de werkers dezelfde concessies op. Maar de syndicale leidingen blijven vasthouden aan een tactiek waarbij de strijd versnipperd raakt, waardoor de regeringen niet onder druk kunnen worden gezet.

ArcelorMittal Gent: onvoldoende akkoord

Begin maart hebben de wer-

kers van ArcelorMittal in Gent het ontwerp van de collectieve arbeidsovereenkomst (cao) dat door de directie en de vakbonden was onderhandeld, met 69 % van de stemmen verworpen. Naar aanleiding van deze massale afwijzing en de dreiging van een staking is een tweede versie op tafel gelegd.

Dit nieuwe voorstel introduceert een "compensatie" voor de afschaffing van de werkloosheidsregeling met bedrijfstoeslag (het vroegere brugpensioen): een winstpremie wordt geïntegreerd in de eenmalige anciënniteitspremie, waarvan het startbedrag stijgt van 100 naar 700 euro netto per jaar.

Dit compromis werd uiteindelijk aanvaard. Maar de steun blijft beperkt: 36 % van de werkers stemde tegen. De vakbonden hebben niettemin de stakingsaankondiging ingetrokken.

Eén ding is echter duidelijk: de verkregen toegevingen zullen niet opwegen tegen de golf van aanvallen die alle werkers treft, tegen de stijgende prijzen, en nog minder tegen de dreigende oorlog.

Abonnement: €30 voor 20 nummers, of meer met ondersteuning.

Je kunt je abonneren op Lutte Ouvrière - Arbeidersstrijd via overschrijving IBAN: BE16 0004 2035 6974 BIC: BPOT BEB1 onder vermelding van: abonnement LOB en uw postadres. Of door uw contactgegevens en de kosten van het abonnement te sturen naar Postbus BP 54, rue de la Clef, 7000 Mons. Verantwoordelijke uitgever: M. Woodbury, zelfde adres.

Dit is waarover we dringend moeten discussiëren onder werkers. En tegenover de toekomst die de leiders voor ons voorbereiden, zullen we veel meer moeten stellen dan compromissen: er zullen strijd, stakingen en zelfs de heropbouw van arbeidersorganisaties nodig zijn die zich ten doel stellen het kapitalisme omver te werpen.

Ryanair: een eindeloze strijd

Didier Lebbe, de voorzitter van de Waalse christelijke bediendevakbond CNE Aviation, dreigt de directie van Ryanair met een staking op Europese schaal als het bedrijf weigert te onderhandelen over de verlenging van de aflopende collectieve arbeidsovereenkomsten.

Deze overeenkomsten waren in de zomer van 2018 door de baas ondertekend onder druk van een stakingsactie. Verschillende Europese vakbonden in Ierland, Groot-Brittannië, België, Italië, Portugal en Spanje hadden toen besloten een gecoördineerde actie te organiseren van het cabinepersoneel dat de onzekere contracten, de lage lonen, de onbetaalde werkuren, het loonverlies bij ziekte en de voortdurende druk van het management om steeds meer te presteren, aan de kaak wilde stellen.

Deze internationale stakingssactie had de regeringen en de Europese Commissie voldoende verontrust om hen ertoe te dwingen van Ryanair te eisen dat het zich zou houden aan de arbeidswetgeving en de wetten van de landen waar het bedrijf actief is.

De directie van Ryanair moest zijn vakbondsvijandige beleid opgeven en instemmen met het ondertekenen van collectieve arbeidsovereenkomsten. Ze verbond zich er met name toe het interprofessionele minimumloon van elk land te erkennen. De arbeidscontracten moesten voldoen

aan de arbeidswetgeving van het land waar de werkers in dienst werden genomen, en niet aan het Ierse recht, dat vaak minder gunstig was. Maar dit was slechts een tactische terugtrekking. De uitvoering van deze overeenkomsten werd systematisch gesaboteerd door verdragingsmanoeuvres. De directie stopte met het ontslaan van werkers die bij een vakbond waren aangesloten, maar onderhandelde alleen met de syndicale organisaties van haar keuze. Het trok de concessies van 2018 in twijfel naar aanleiding van de Covid-crisis in 2020 en vervolgens de oorlog in Oekraïne in 2022.

De stijging van de brandstofprijzen als gevolg van de oorlog tegen Iran zal door de directie van Ryanair ongetwijfeld worden aangegrepen voor nieuwe aanvallen op de werkers, en de andere luchtvaartmaatschappijen zullen deze beweging volgen. Het recht, de wetten en de collectieve arbeidsovereenkomsten worden door het patronaat alleen toegepast onder druk van mobilisatie van de werkers.

Bedrijfsnieuws

Colruyt Dassenveld

Voor lonen op 100%!

Maandag 9 klonk de briefing als "goed gedaan, mannen": de productiviteit lag bijna op 100%.

Nou, dan hoeven ze alleen nog maar de lonen aan te passen: zodat we 100% van de kassabonnetjes, rekeningen en belastingen die we ontvangen kunnen betalen.

Fase 2 weg, fase 1 op dieet

Nu de activiteiten en collega's van fase 2 in Laekebeek zijn ver-

trokken, heeft de directie het aanbod in de kantine beperkt. En wat er nog over is, is snel uitverkocht.

Vandaag grommen de magen...

De directie defaseert

Door de verhuizing van fase 2 heerst er chaos bij los en laad. De leveringen komen te laat binnen, de collega's van los en laad werken onder tijdsdruk en de vrachtwagens naar de winkels vertrekken in wanorde.

De directie laat opnieuw zien over hoeveel expertise ze beschikt. Fase-out

Omdat er een tekort aan collega's is, worden we regelmatig gevraagd om een andere fase te versterken. Maar nu fase 2 is vertrokken, wordt het tekort aan collega's nog duidelijker.

De kruik gaat zo lang te water tot ze barst.

Als we het werk zo blijven opdrijven, zal het systeem het begeven.

De luchtspiegeling van de doelstellingen

Bij elke briefing is het bijna altijd hetzelfde liedje: het aantal collega's neemt af, de productie stijgt,

maar de doelstellingen worden bijna nooit gehaald. Lijkt dat tegensprekend? Dat is het ook, net als dit hele systeem dat gebaseerd is op de uitbuiting van de meerderheid van de bevolking door een handjevol miljardairs.

Loterij-borderellen

Elke dag wordt de individuele productiviteit gemeten aan de hand van het aantal collis.

Maar tussen de dozen basilicum en bananen weegt dit zogenaamd wetenschappelijke cijfer... heel anders.

Colruyt houdt van het vuil

Na het vertrek van fase 2 heeft de directie twee posten in de kantine geschrapt en de twee collega's naar de rondhaal teruggestuurd.

Daardoor zijn er ook twee mensen minder bij de schoonmaak, terwijl de collega's nu al te weinig tijd hebben om de sanitaire ruimtes vaak genoeg schoon te maken.

Maar de schoonmaakafdeling van Colruyt beperkt zich tot één enkele taak: de winsten poetsen.

Généalogie Colruyt : van werker naar uitbouter

In de krant sprak Jef vol ontroering over de Okay-winkel die net was geopend in Lembeek, op 300 meter van de bakkerij die ooit was gerund door de vader van de oprichter van Colruyt: „Dit voelt als thuiskomen.”

Maar Jef, als je je werkende voorouders mist, is er plaats om het tekort aan collega's in de magazijnen op te vullen.

Uitbouter van vader op zoon

Vreemd genoeg vergeet diezelfde Jef te vermelden dat zijn voorvader de familiebakkerij uiteindelijk heeft omgevormd om

zich te verrijken met de doorverkoop van koloniale producten die in Congo waren geplunderd...

Tenzij hij het niet erg commercieel vond om eraan te herinneren dat zijn familiefortuin was opgebouwd op de wrede uitbuiting van het Congolese volk.

Spoorwegen

Neen tegen het schrappen van banen!

Alleenreizende begeleiders in de treinen, nieuwe regelingen voor het onderhoud van het materieel, stations zonder onderstationschefs of reparateurs... de directie schrapt overal banen!

Het gevolg? Een verslechtering van de dienstverlening aan de reizigers, van de veiligheid en de arbeidsomstandigheden. De directie is geobsedeerd met het stijgen van de indicatoren van de kapitalistische winstgevendheid.

Wanneer komt het volgende ongeval voor?

Bezuinigingen en het schrappen van banen leiden tot steeds gevaarlijkere situaties. We worden gedwongen om sneller, langer en met minder middelen te werken. Het gevolg: er gebeuren regelmatig ongevallen, zoals onlangs in de spoorbundels in Schaarbeek of Charleroi, of in de werkplaats in Hasselt.

En dan durft de directie te wijzen op “menselijke fouten”? Nee! Dit is het gevolg van haar beleid.

Spoorwegpersoneel moet de middelen krijgen om te werken zonder voortdurend onder druk te staan. Dat is noodzakelijk voor onze veiligheid en die van de reizigers!

Einde van het statuut = minder veiligheid

Dutordoir beweert dat “het feit of je een ambtenaar of een contractmedewerker bent, niets verandert aan het principe van de exploitatieveiligheid” en dat het afschaffen van het ambtenarenstatuut dus geen negatieve gevolgen zal hebben voor onze veiligheid, noch voor die van de reizigers. Maar dat is niet waar!

Machinisten moeten bijvoorbeeld regelmatig weigeren een trein te starten omdat deze niet aan de veiligheidsnormen voldoet, en dit ondanks de druk om te rijden en aan de punctualiteitscriteria te voldoen.

Nu al is zo'n situatie niet onbelangrijk: het kan negatieve gevolgen hebben voor onze beoordeling door de hiërarchie. Maar hoe zal het morgen zijn voor contractmedewerkers die het risico lopen makkelijker te worden ontslagen?

Illusies koesteren zal ons niet helpen

Hoewel de staking minder opkomst had dan de vorige, kraait de ACOD bijna victorie en beweert ze dat ze “een doorbraak heeft afgedwongen in een situatie waarin de regering zich doof hield” door terug te keren naar de onderhandelingstafel.

„Het is een vrij positief signaal en een eerste stap in de goede richting”, beweert Lejeune. Echt waar? Terwijl minister Crucke zelf zegt dat “de door de regering doorgevoerde hervormingen niet opnieuw ter discussie zullen worden gesteld of in twijfel getrokken”.

Misschien is het een overwinning voor de syndicale bureaucratie die de mobilisaties alleen zien als een middel om hun plaats aan de onderhandelingstafel te verde-

digen... in de hoop zo enkele beperkte toegevingen te verkrijgen om zich te doen gelden/om hun bestaan te rechtvaardigen.

De realiteit is dat de syndicale strategie er niet in geslaagd is "een stap in de goede richting" te zetten. Een jaar geleden kwamen velen van ons in actie, maar vandaag zien veel collega's geen zin meer in versnipperde acties zonder duidelijke ambitie. De krachts-

verhoudingen zijn verzwakt in plaats van versterkt. De regering zet haar offensief daarentegen voort!

In plaats van zich door Lejeune in slaap te laten sussen, doen de spoorwegarbeiders en alle werkers er goed aan lering te trekken uit het falen van de strategie van de syndicale leiding. "Een eerste stap in de goede richting" zou zijn dat de werkers zich voor-

bereiden om hun eigen strijd zelf te leiden en de beperkingen van de syndicale leidingen te overstijgen, met als doel het moreel van zoveel mogelijk werkers te herstellen en de stakingen zo breed mogelijk te maken. Want dat is de enige manier om de directie, de regering en het patronaat terug te dringen.

Hun maatschappij

Wapenhandelaars stellen zich ten toon

"Haal de trekker over om het wapen te laden. Richt vervolgens door de vizierkijker en schiet op de drone", legt een vertegenwoordiger van FN Herstal (Luik) uit tijdens de wapenbeurs die in de week van 9 maart in Heysel, Brussel, plaatsvond.

Op het programma: een tentoonstelling van 150 Belgische, Europese en Amerikaanse wapenbedrijven. Soldaten in vol ornaat praten met mannen in pak, schudden elkaar de hand, ondertekenen documenten, en miljarden uit het militaire budget vloeien naar de wapenhandelaars!

Het vooruitzicht op winst trekt nieuwe bedrijven aan naar deze lucratieve markt. "Oorspronkelijk waren we een bedrijf dat zich voornamelijk richtte op de bouw van zware voertuigen voor diverse doeleinden", legt de mede-CEO van het West-Vlaamse bedrijf Mol Cy uit, dat nu meewerkt aan de productie van de gepantserde Griffon-voertuigen voor troepen-transport. De militarisering van de economie is in volle gang, en voor de kapitalisten is het zaak om de kans op winst, gefinancierd met overheidsgeld, niet te missen!

In een interview met de VRT reageerde de secretaris-generaal

van de NAVO, die bij de inhuldiging aanwezig was, op de kritiek: "Luister, als we ons willen verdedigen, moeten we wapens produceren. Hoe kunnen we onze samenleving anders beschermen?"

Maar wie heeft er tegenwoordig de controle over deze wapens? Het leger en de regeringen die in dienst staan van de kapitalisten! Dezelfde mensen die mensen ontslaan, bezuinigen op de sociale uitgaven en bezuinigingsmaatregelen opleggen om de aandeelhouders van banken, industrieën en wapenbedrijven nog meer te kunnen verwennen.

En je hoeft alleen maar te kijken naar de twee miljoen gewonden en doden in het bloedbad van de oorlog in Oekraïne om te begrijpen wat 'de samenleving verdedigen' voor hen betekent: het gaat nooit om het verdedigen van onze gezinnen en wijken, maar altijd om het verdedigen van hun winsten, hun toegang tot hulpbronnen, handelsroutes, markten en investeringsgebieden.

Zolang deze wapens in handen zijn van de kapitalistische Staten, zullen ze niet worden gebruikt om de bevolking te verdedigen, integendeel! Om onze gezinnen en ons leven te beschermen tegen de oorlog die zich overal uitbreidt, moeten we hen deze wapens ontnemen, samen met hun macht!

Francken en de Belgische kapitalisten, weg uit Congo !

Hoe meer de oorlog zich uitbreidt, hoe heviger de strijd tussen de kapitalisten om de grondstoffen van het Afrikaanse continent in handen te krijgen. In de bodem van dit continent bevinden zich enkele van de belangrijkste reserves aan koper, kobalt, lithium en zeldzame aardmetalen, allemaal grondstoffen die essentieel zijn voor de productie van digitale apparatuur.

Er staat veel op het spel voor de kapitalisten: hoe kunnen ze hun bevoorrading veiligstellen in geval van een conflict als de handel wordt onderbroken; hoe kunnen ze een monopolie of bevoorrechte toegang verkrijgen waarmee ze

een concurrent of een vijandige Staat kunnen uitsluiten?

Daarom heeft de Belgische Staat Francken (N-VA) naar een mijnbouwbeurs in Zuid-Afrika gestuurd. Bij die gelegenheid stelde de minister het probleem van de NAVO-kapitalisten duidelijk vast: "We hebben een toereikende aanvoer van essentiële grondstoffen nodig. Voor onze industrie, maar natuurlijk ook voor onze defensie. Een leger is een enorme verbruiksmachine."

Daartoe, en aangetrokken door de geur van winst, dromen veel Belgische kapitalisten ervan om hun koloniale verleden in Congo weer op te pakken, en Francken wil hun woordvoerder zijn. "We hebben een lange geschiedenis in de mijnbouw in Congo. Maar we hebben onszelf gemarginaliseerd door dat allemaal op te geven uit een overdreven schuldgevoel. Laten we duidelijk zijn: we hebben destijds niet correct gehandeld. Maar wat ziet u vandaag? De leegte die we hebben achtergelaten, werd snel gevuld door China, een supermacht met veel minder scrupules." Veel minder! Je moet durven!

Tien miljoen Congolezen zijn omgekomen of verdwenen onder het juk van de Belgische kolonisator, en dat alleen al in de periode van 1880 tot 1920! Martelingen, verminkingen, verkrachtingen, bloedbaden! Hele dorpen werden gedwongen tot dwangarbeid, vrouwen en kinderen werden gegijzeld!

En vandaag de dag, zestig jaar na de onafhankelijkheid, blijven westerse Staten en kapitalisten gewapende groeperingen financieren die kinderen van tien jaar tien uur per dag in de mijnen laten werken! In Kivu, de regio met de rijkste mijnen, woedt de oorlog al dertig jaar en heeft deze miljoenen slachtoffers gemaakt!

Speculatie op de energieprijzen !

Meer dan 1,76 € per liter benzine 95, en meer dan 2,20 € voor diesel... en hoe zit het dan met de rekeningen voor stookolie, gas en elektriciteit?

De energieprijzen schieten omhoog sinds Israël en de Verenigde Staten Iran hebben aangevallen. Toch is er in België geen tekort aan koolwaterstoffen! Zelfs minister van Energie Mathieu Bihet (MR) geeft dat toe: "We hebben eerder te maken met spanning op de markten". Bihet weigert het bij naam te noemen, maar deze "spanning op de markten" heeft een naam: kapitalistische speculatie!

In werkelijkheid vergt de olien- en gasindustrie veel werk: transport, raffinage, verpakking... Tussen de winning van de koolwaterstoffen en de verkoop ervan voor consumptie verstrijken één tot zes maanden.

Toch hebben de energiebedrijven de prijzen al de dag na de oorlog verhoogd. Ze verkopen ons tegen hoge prijzen wat ze maanden geleden tegen veel lagere prijzen hebben ingekocht! En dan hebben we het er nog niet eens over dat de bevoorrading vanuit het Midden-Oosten in België slechts een klein deel uitmaakt van de totale invoer van gas en aardolieproducten.

Deze speculatie op de brand-

stofprijzen vult de zakken van de kapitalisten en leegt die van de bevolking.

De accijnzen verlagen om ze dan weer te kunnen verhogen

Vicepremier Clarinval (MR) kondigt aan dat de regering de accijnzen op energie tijdelijk zou kunnen verlagen. Je moet niet denken dat dit de prijzen permanent zal doen dalen. De energiebedrijven zullen van de belastingverlaging profiteren om hun prijzen nog verder te verhogen en het verschil in eigen zak te steken! Dat is precies wat er gebeurde tijdens de speculatie op de energieprijzen bij het uitbreken van de oorlog in Oekraïne!

De aankondiging van de minister is slechts schone schijn. Clarinval hoopt ongetwijfeld te doen vergeten dat de commissie Financiën op 17 maart heeft gestemd voor een permanente verhoging van het basisniveau van de accijnzen. Als de stemming in de Kamer, die in de week van 23 maart moet plaatsvinden, dit bevestigt, is de verhoging voor aardgas en stookolie gepland voor 1 april, en die voor brandstoffen voor januari volgend jaar!

De tijdelijke verlaging van de accijnzen dient alleen om de verhoging ervan te verhullen!

De Staat betaalt de rekening van de kapitalisten!

Terwijl veel werkers zich zorgen maken over de stijgende energieprijzen, kunnen grote bedrijven

rekenen op overheidssteun. Eind 2025 heeft de regering een miljard euro vrijgemaakt om de elektriciteitsrekeningen van grote bedrijven te subsidiëren! Deze maatregel heet de “energienorm” en de CEO van de Belgische Federatie van Ondernemingen eist dat

deze snel wordt toegepast, waarbij hij dreigt met nieuwe banenverliezen.

Daar dienen de accijnsverhogingen en de bezuinigingsmaatregelen voor: het financieren van cadeaus voor de kapitalisten!

Internationaal

VS: woede in de vleesindustrie

In de Verenigde Staten zijn de bijna 3.800 arbeiders van de JBS-fabriek in Greeley, Colorado, half maart in staking gegaan: 99% stemde voor de door de vakbond voorgestelde staking. De fabriek, een van de grootste van het land, is goed voor ongeveer 5% van de Amerikaanse rundvleesproductie en slacht dagelijks zo'n 6.000 stuks vee. JBS is 's werelds grootste vleesproducent en was in 2025 de grootste donateur van het verkiezingscomité van Trump.

De staking volgt op bijna een jaar van onderhandelingen over een nieuwe cao, aangezien de vorige afgelopen juli afliep. In dit kader stelt de directie een loonsverhoging van 2% voor, wat lager is dan de inflatie in Colorado. Een verhoging die door de werkers als een belediging wordt beschouwd, zoals een spandoek samenvat: “2% is voor een pak melk, niet voor mijn loon”.

De directie wil ook het deel van de verzekeringen dat voor rekening van de werkers komt, verhogen en weigert werk- en veiligheidsuitrusting te vervangen wanneer deze beschadigd is. En als ze het materiaal moet vervagen, probeert ze nu de kosten daarvan door te berekenen op de lonen, waarbij ze de arbeiders beschuldigt van de verantwoordelijkheid voor de beschadiging!

Maar daar houden de rede-

nen voor de woede niet op. Het werktempo blijft maar stijgen. Een arbeidster vertelt: “We doen het werk van twee, zelfs drie personen. “Een andere arbeider legt uit dat “Het hogere werktempo het werk nog gevaarlijker maakt”.

De arbeiders vertellen ook over de druk die ze voelen bij de minste pauze of een toiletbezoek. Een van hen vertelt dat de directie zo respectloos is tegenover de vrouwen dat “als mijn moeder hier zou werken, ik ontslagen zou worden, omdat ik dat niet zou toestaan”. De veiligheidsinstructies zijn niet vertaald, terwijl veel werkers geen Engels spreken. Het bedrijf wordt zelfs beschuldigd van mensenhandel (uit Haïti en West-Afrika), waarbij arbeiders huisvesting wordt beloofd die ze vervolgens niet krijgen. Zoals een arbeider het samenvat: “Het gaat nog meer om onze mensenrechten dan om het geld.”

Dit is de eerste grootschalige staking in de vleesindustrie in de Verenigde Staten sinds bijna veertig jaar. De laatste vergelijkbare grote mobilisatie, bij Hormel in Minnesota in 1985–1986, duurde meer dan een jaar. Destijds werden de stakende arbeiders tegenovergesteld door de syndicale leiding van de UFCW (Union Food and Commercial Workers) en de staking liet slechts de herinnering aan een bittere nederlaag achter. Vandaag vinden de arbeiders van JBS de weg naar de strijd terug. Ze zullen zich nog steeds een eigen leiding moeten geven om de

beperkingen, of zelfs de valstrikken, te vermijden die diezelfde syndicale leiding hen onvermijdelijk zullen opleggen.

Midden-Oosten: de chaos escaleert

Door Iran te bombarderen hebben Trump en Netanyahu de volkeren in de hele regio in chaos gestort.

De aanvallen richten zich niet alleen op steden, maar ook op de energie-infrastructuur, met dramatische gevolgen: lucht die mensen niet meer kunnen ademen, vervuilde bodems, bedreigd grondwater. De vernietiging van industrieën, infrastructuur en elektriciteitscentrales zal jarenlang zware gevolgen hebben voor een land dat al kampt met een watercrisis en de gevolgen van de economische blokkade. Er zijn duizenden slachtoffers en honderdduizenden ontheemden.

De escalatie heeft een nieuwe fase bereikt met het aanvallen van gasinstallaties. Gesteund door de grootste wereldmacht profileren de Israëliërs zich als schakel in de imperialistische overheersing in de regio. Van Libanon tot Gaza, via Syrië en de Westelijke Jordaanoever, breidt de oorlog zich uit. In het zuiden van Libanon worden hele gebieden verwoest door bombardementen en onbewoonbaar gemaakt. In Syrië heeft Israël de controle heroverd over een gedemilitariseerde zone ten oosten van de Golan. In Gaza over-

leeft de bevolking onder een blokade en in een verwoest gebied.

De hele regio raakt verstrikt in een escalerend conflict. De oorlog tegen Iran zal de Iraanse samenleving voor decennia terugwerpen op sociaal en cultureel gebied, net als in Irak of Syrië na de westerse interventies: verwoeste scholen, jongeren zonder onderwijs, vernietigde infrastructuur, massale verarming, ontheemde bevolkingsgroepen.

Onder de bommen worden een heel volk en een hele toekomst bedreigd.

Bommen bevrijden niemand van de mollahs

De bombardementen, met rampzalige gevolgen voor de bevolking, hebben de illusie van een bevrijding door een interventie van de Verenigde Staten de kop ingedrukt. In werkelijkheid heeft Trump nooit geprobeerd de Iraniërs te bevrijden. Deze oorlog is bedoeld om de Amerikaanse overheersing in het Midden-Oosten te versterken, de energieroutes te controleren en rivalen, met name China, te verzwakken door hun olievoorziening af te snijden.

De Iraanse bevolking zit in de val. Aan de ene kant de aanvallen van de VS en Israël. Aan de andere kant de onderdrukking door een onderdrukkend religieus regime dat de bombardementen overleeft en boven alles bang is voor zijn eigen bevolking.

In Iran heeft de regering een quasi-black-out ingesteld: het internet is afgesloten, communicatie is beperkt. Controles en arrestaties nemen toe, evenals de executies van demonstranten uit januari. Tienduizenden politieke gevangenen zitten vast en vrezen dat de oorlog als voorwendsel zal dienen voor nieuwe massale executies,

zoals in het verleden.

In Iran, maar ook onder de uitgebuitenen in tal van landen, heeft deze nieuwe Israëliisch-Amerikaanse agressie tot gevolg dat de mollahs en de Pasdaranen overkomen als verzetsstrijders tegen de imperialistische overheersing.

Maar nationalisme is een doodlopende weg. Want hoewel Trump en Netanyahu de agressors zijn, verdedigt het Iraanse regime zijn privileges en die van de Iraanse bourgeoisie door middel van een meedogenloze onderdrukking van de eigen bevolking.

De aasgieren verzamelen zich

Door de oorlog is de Straat van Hormuz, een strategische doorgang voor een groot deel van de olie, het gas en de grondstoffen, geblokkeerd, wat een ernstige crisis heeft veroorzaakt die de wereldeconomie bedreigt.

Ondanks massale bombardementen zijn Israël en de Verenigde Staten er niet in geslaagd Iran tot overgave te dwingen. De zeestraat blijft dus nog steeds gesloten en om deze weer open te krijgen zou een grootschalige militaire operatie nodig zijn. Trump eist de steun van de westerse marines.

De westerse Staten hebben zich uiteindelijk achter Trump geschaard om het scheepvaartverkeer in de Straat van Hormuz veilig te stellen, op voorwaarde dat de militaire operaties worden afge-

remd... De leiders van de imperialistische landen weten dat, als ze zich afzijdig houden, hun belangen in deze regio zouden kunnen worden verdrongen door het Amerikaanse imperialisme.

De afgelopen jaren zijn ze grotendeels buitenspel gezet bij de verdeling van Oekraïne, hebben ze rechten op Groenland aan de Verenigde Staten moeten afstaan en hebben ze de gevolgen van Trumps handelsoorlog moeten ondergaan.

België, Frankrijk en andere landen hebben belangrijke belangen in de regio. De Belgische export naar Saoedi-Arabië bedraagt bijna 2 miljard euro. De handel tussen Frankrijk en de Golfstaten bedraagt meer dan 20 miljard euro per jaar, waarbij de grote bedrijven van de CAC 40 betrokken zijn.

Net als gisteren in Irak, Libië, Afghanistan of Syrië steunen ze het Amerikaanse imperialisme bij zijn verwoestende interventies en dragen ze bij aan de opmars van de oorlog. Want tegelijkertijd stijgen de militaire begrotingen overal in Europa. En de regeringen bereiden hun bevolking voor op de opofferingen die de oorlog met zich meebrengt.

Er is dus geen enkel vertrouwen te stellen in de politiek en de diplomatie van onze regeringen, die niets geven om het leven van de bevolking, daar noch hier.

Onze solidariteit moet uitgaan naar de volkeren die lijden onder de oorlogen die het kapitalisme voortbrengt, in Iran, Palestina, Libanon, en niet te vergeten Congo, Soedan, Myanmar... — en naar alle werkers die in deze conflicten verstrikt zijn geraakt. Weg met de oorlog en het kapitalisme!

**Volg ons op Facebook :
Lutte Ouvrière Belgique**

E-Mail : contact@lutteouvriere.be

Tel : 0470-18.82.39

Internet : www.arbeidersstrijd.be